

Vefa

Doç. Dr. İlker GÜNDÜZÖZ

Bir yaz günüydü, Bekir ile kardeşi Tahir evlerinin yanındaki boş arsada oynuyorlardı. Okullar tatil olduğu için rahatlardı. Arsa hemen evlerine bitişikti. Burada papatyalar açmış, kısmen toprakta olsa hemen her yer çimenlerle kaplanmıştı. İnsanın canı yeşil üstüne sarı, mor, kırmızı ve daha birçok renkle cümbüş eden kır çiçekleriyle bezeli arsada yuvarla-

narak oynamak istiyordu. Onlar da öyle yapıyorlardı. Uzandıkları yerden gökyüzünü izliyorlar, bulutlara çeşitli anlamlar yüklüyorlardı. Bazısı at, bazısı uzay gemisi oluyordu.

Bu boş arsa şehrin zenginlerinden Hayati Amcanın mülküydü. Yıllardır boş duruyordu. Hayati Beyin daha pek çok mülkü vardı. Burada yeni bir bina yapmaya gerek duymuyor, ileride bu arsanın çok daha değer-

leneceğini umuyordu. Şu anda bile oldukça değerli bir arsaydı burası. Kat karşılığı iş yapan müteahhitlerin iştahını kabartıyordu. Çünkü çarşıya ve bankaların yoğun olarak yer aldığı bölgeye çok yakın konumdaydı. Pek çok müteahhit Hayati Amcaya ikna etmeye çalışmış, ama başaramışlardı. Çünkü Hayati Bey her geçen gün buranın değerinin daha da artacağını umuyor ve bekliyordu. En son, dükkân ve evlerin yarısını Hayati Amcaya vermeyi öneren teklif duyulmuştu. Bu teklifi yapan Âlim Kalfa olarak nam salmış yap-satçı müteahhitti. Hayati Beyin neredeyse ikna olacağı ve teklifi son anda reddettiği bile söyleniyordu. Daha henüz ilkokula giden Bekir ve kardeşi Tahir de bu gelişmeleri duyuyorlardı. Emlak piyasasındaki gelişmeler bu iki küçüğü nasıl da ilgilendiriyordu. Onların derdi mal mülk değildi. Onlar evlerinin yanı-

başındaki güzel bir oyun alanını kaybetmekten korkuyorlardı.

Evleri beş katlı apartmanın birinci katında yer almaktaydı. Zemin katta işyeri olarak kullanılan iki bölüm vardı. Bu bölümlerden biri bakkal dükkânıydı. İkincisi ise Bekir ve Tahir'in babalarının sahibi olduğu kırtasiye dükkânıydı. Bekir ve Tahir okul sonrası ve tatil günlerinde evlerinden aşağıya indiklerinde babalarına yardım ederler, bazen de bu boş arsada oynarlardı. Çoğu zaman top oynarlar, bazı zamanlar da ise şimdiki gibi başka oyun ve uğraşılar bulurlardı. Bu alan onların en sevdiği yerlerdendi. İki kardeş burayı kaybetmek istemiyorlardı doğrusu.

Bekir ilkokul dörde gidiyordu. Tahir ise ilkokul ikinci sınıf öğrencisiydi. Her iki çocuk da yaşlarından daha olgun, ağırbaşlı ve efendi çocuklardı. Hele ağabey olan Bekir ağabeyliğin verdiği şuurla yaşından çok daha olgun ve duyarlı davranışlar içindeydi. Babası daima ona "Sen baba vekilisin, bana bir şey olursa ailenin reisi sensin." derdi. Bu sözler Bekir'i olması gerektiğinden daha olgun yapmıştı. Tahir ise küçüklüğünün verdiği daha özgür davranma olanağını doyasıya kullanıyordu. İki kardeş birbirlerini çok severler ve iyi anlaşılardı. Birbirlerinin en iyi oyun arkadaşı yine kendileriydi. Bekir kardeşine göre daha sarıydı. Kardeşi kumral sayılacak şekilde ağabeyinden ayrılmaktaydı. Ancak iki kardeşin yüz hatları ve göz renkleri birbirine çok benziyordu. İki de toplu bir yüze sahip ve her ikisinin de kahverenginin çok güzel bir tonunda gözleri vardı. Her iki çocuğun da uzun kirpikleri herkesin dikkatini çekirdi. Komşuları Rasim Dede "Hem ken-

dileri güzel, hem de ahlakları güzel uşaklar." diyerek Karadeniz şivesiyle onlara seslenirdi.

Bu şehirde, nüfusu elli bini bulan büyüklüğe rağmen iyi komşuluk ilişkileri devam etmekteydi. İnsanlar hala mahalleli olmanın bilinci içindeydiler. "Bizim mahalle" anlayışı hala ayakta idi. Üst kat komşuları Meryem Teyze pencereden "Çocuklar bana bakkaldan iki ekmeğin alırsınız mı?" diye seslenirdi. Ya da akşamüzeri bir komşuları zillerine basıp Bekir ile Tahir'in anelerine:

– Vildan Abla evde tuz bitmiş, biraz verir misin?

Diyebilirdi. Acılar, sevinçler birlikte yaşanırdı. Böylece acılar azalır, sevinçler artardı.

Tahir:

– Havadaki bulutlar trene benziyor abi...

Diye, heyecanla bağırdı ağabeyine.

– Gerçekten Tahir, aferin sana iyi fark ettin bunu.

Dedi Bekir. Tahir, ağabeyinden aferin almanın gururunu okşadığını hissetti. İşte bu sırada arsanın diğer yanından bir inilti ve ardından da havlama sesi işittiler. Her ikisinin bu ses dikkatini çekmişti. İki de uzandıkları yerden kalktılar. Bekir Ağabey önde, Tahir arkada sese doğru yürüdüler. Ama ikisi de tedbirliydi. Aslında bir o kadar da çekinerek gidiyorlardı sesin kaynağına. Arsanın diğer ucunda oldukça uzamış yeşil otların arasında iri bir köpek ile göze geldi her ikisi de. Köpek yerde arka ayaklarının üzerinde oturur vaziyette duruyor ve inliyordu. Hay-

van olmasına rağmen gözleri çok anlamlıydı.

– Hani ne duruyorsunuz? Gelin bana yardım edin çocuklar.

Diyordu sanki. Bekir ağabeylik şuuruyla:

– Dikkatli ol kardeşim.

Dedi. Tahir kesin bir şekilde:

– Tamam abi.

Diye karşılık verdi ağabeyinin uyarısına. Dikkatle ve tedbirle biraz daha yaklaştı her iki çocuk bu siyah beyaz karışımı iri köpeğe. Köpek biraz hareket etti. Ama ön ayaklarını hareket ettirirken arka ayaklarını sürüyeerek bunu başardı. Bekir:

– Arka ayakları tutmuyor galiba. Fark ettin mi? Tahir.

Dedi. Gerçekten Tahir de bu durumu fark etmişti.

– Evet abi. Galiba sakatlanmış.

İki çocuk koşarak dükkânlarına gittiler. Babaları dükkânda oturuyordu. Gazete okuyordu. Babaları İsmail Bey kültürlü bir adamdı. Sözünü dinlenir ve herkes tarafından sevilir bir kişiydi. Kendisi tarih öğretmenliği okumuştur. Ancak mesleğini hiç icra etmemiş, babasının kırtasiye işine devam etmişti. Rahmetli babasına yardım etmek için ara sıra geldiği dükkân babasının ani ölümüyle ona kalmıştı. Kendisinden küçük kardeşlerinin sorumluluğu ve geçim derdi derken herhangi bir memuriyete girmemişti. Kardeşlerini okutmuş, evlendirmişti. Şimdi annesi, eşi ve iki çocuğuyla bu dükkândan kazandıklarıyla geçinip gidiyorlardı. Haline her zaman şükrederdi. Yavrularını telaşlı görünce merakla sordu:

– Hayırdır çocuklar, ne oldu böyle?

Bekir babasına durumu heyecanla anlattı. Tahir de “Baba o köpeğe yardım etmeliyiz.” diye ağabeyini destekliyordu. Babaları yavrularının bu hayvan sevgisine ve merhamet duygusuna sevinmişti.

– İşte benim evlatlarım.

Dedi. Birlikte arsanın diğer ucuna doğru yürüdüler. Dükkân açıldı. Ama buralarda herkes herkesi kollardı. Zaten pek kötü bir olay da olmazdı. Çok ender olarak dışarıdan hırsızlık için gelen kötü kişiler bir yana bırakılırsa, bu şehir bir huzur ve sükûn şehriydi.

Baba ve çocukları köpeğe yaklaştılar. Köpek gerçekten acı çekiyordu. Babaları köpeği çok yakından inceledi.

– Çocuklar zannedersem bir araba ayaklarına çarpmış. Ve yürüemiyor.

Dedi. Köpeği bir karton kutuya yerleştirerek dükkânlarının yanına kadar çekerek getirdi babaları.

Artık köpeğin, şimdiki adıyla Karabaş'ın güzel günleri başlamıştı. Babaları hemen dükkânlarının yanında, arsa içinde tahtadan bir kulübe yaptı. Bu inşaat faaliyetinde Bekir ve Tahir de babalarına yardım etmişlerdi. Karabaş bu kulübede kalıyordu. Evden artan yemek artıkları ve kuru ekmekleri suya katarak yapılan yalla besliyorlardı Karabaş'ı. İki çocuğun da hiçbir yaz tatilleri bu kadar mutlu ve eğlenceli geçmemişti. Her ikisi de Karabaş'ı sayıklayarak yaşıyorlardı. Uykudan uyanınca evlerinin balkonundan Karabaş'ın kulübesine bakıyorlar ve ona sesleniyorlardı.

Karabaş da küçük dostlarına sanki günaydın dercesine:

– Hov, hov.

Diye gür sesiyle havlıyordu. Artık Karabaş'ın sesi daha tok ve gür çıkıyordu. Ayakları da düzelmeye başlamıştı. Önce titrek bir şekilde basmaya başladığı arka ayaklarına şimdi daha kuvvetli basıyordu. İlk yemek verdiklerinde nasıl da yemekleri çarçabuk mideye indirmişti Karabaş. Belli ki günlerce aç kalmıştı.

Günler günleri kovalamış Karabaş iyileşmişti. Bir ay kadar süren bakım ve tedavi süreci başarılı olmuştu. Karabaş sokak köpeğiydi ve artık gitmek istediği belliydi. Bir gün bir sokak köpeği sürüsü dükkânlarının önünden geçerken Karabaş hareketlendi. Onlara yaklaştı. Diğer köpekler de Karabaş'a dostça davranıyorlar, boğuşarak oynuyorlardı. Babaları:

– Çocuklar belli ki sürüsünü buldu dostumuz Karabaş.

Dedi. İki çocuk ayrılık vaktinin geldiğini anlamışlardı. Karabaş onlara yaklaştı. Sevgiyle baktı. Kuyruğunu sallıyordu. İçten bir sesle havladı. “Ben artık gitmeliyim. Her şey için teşekkürler çocuklar” diyordu sanki. İki çocuk da bu hayvan dostlarını sevgiyle ve el sallayarak uğurladılar.

Aradan iki yıl kadar geçmişti. İki kardeş bu kez evlerinin hemen karşısındaki pazar yerinde oynuyorlardı. Haftanın sebze pazarı Salı ve Çarşamba günleri burada kurulurdu. Diğer günler kimi tahtadan kimi demirden yapılı tezgâhlar bu alanda dururlardı. Salı ve Çarşamba dışın-

daki bu boş günlerde ise tezgâhlar ve pazar yeri iki kardeşin oyun alanıydılar. Kimi zaman bu tezgâhlar korsan gemisi olurdu. Kimi zaman iki çocuk onların arasında saklambaç oynarlardı. Ama bugün ellerinde şişme bir lastik top bu alanda paslaşıyorlardı. Evlerinin yanındaki arsadan ziyade, bugün burada oynamak istemişlerdi.

Artık yorulmuşlar ve evlerine gitmek üzereydiler. Bu sırada bir köpek sürüsü epey uzaktan geçiyordu. Belli ki onlar pazar yerinde yiyecek bir şeyler arıyorlardı. İçlerinden biri koşarak sürüden ayrıldı. Bekir ve Tahir heyecanla, gelen köpeğe bakıyorlardı. Bu köpek Karabaş'tan başkası değildi. Karabaş, iki çocuğun yanına kadar geldi. Birkaç metre önlerinde durdu. Sürekli kuyruğunu sallıyordu. İki çocuğa sevgiyle baktı. Ve olabildiğince yüksek bir sesle havladı:

– Hov, hov, hov.

Karabaş sanki dostlarına:

– Sizi seviyorum. Sizi görmek ne büyük mutluluk. Hala size minnettarım.

Diyordu.

İki çocuk hep bir ağızdan “Karabaş!” diye sevinçle bağırıyorlardı. Karabaş bu kısa selamlaşmadan sonra arkasını döndü ve koşarak sürüsüne yetişti. İki kardeş biraz hüzünlü olsalar da aslında sevinçliydi. Eski dostlarını görmüşlerdi. Bekir kardeşine dönerek yaşından büyük bir olgunlukla şöyle diyordu:

– Bak kardeşim köpek bile yapılan iyiliği unutmuyor. Bizi aradan geçen zamana karşı tanıdı. Bu Karabaş'ın vefasıydı.